

“মৰমৰ সন্তানসকল – যেতিয়া এই ভাৰত স্বৰ্গ আছিল তেতিয়া তোমালোক একেবাৰে আলোকত আছিল, এতিয়া অন্ধকাৰ, পুনৰ আলোকলৈ ব'লা”

প্ৰশ্ন: পিতাই নিজৰ সন্তানসকলক কোনটো এটা কাহিনী শুনাবলৈ আহিছে?

উত্তৰ: পিতাই কয় মৰমৰ সন্তানসকল - মই তোমালোকক ৪৪ জন্মৰ কাহিনী শূনাওঁ। তোমালোক যেতিয়া প্ৰথম জন্মত আছিল তেতিয়া এটাই দৈৱী ধৰ্ম আছিল পুনৰ তোমালোকেই দুটা যুগৰ পাছত ডাঙৰ ডাঙৰ মন্দিৰ নিৰ্মাণ কৰিছা। ভক্তি আৰম্ভ কৰিছা। এতিয়া তোমালোকৰ এয়া অস্তিমৰো অন্তৰ জন্ম। তোমালোকে আহ্বান কৰিলা - দুখহৰ্তা সুখকৰ্তা আহক..... এতিয়া মই আহিছোঁ।

গীত: আজ অন্ধৰে মে হে ইনচান..... (মনুষ্য আজি অন্ধকাৰত.....)

ওঁম শান্তি। তোমালোক সন্তানসকলে জানা এতিয়া এয়া কলিযুগী সৃষ্টি, সকলো অন্ধকাৰত আছে। প্ৰথমে আলোকত আছিল, যেতিয়া ভাৰত স্বৰ্গ আছিল। এই ভাৰতবাসীয়েই যিসকলে এতিয়া নিজক হিন্দু বুলি কয় এওঁলোক আচলতে দেৱী-দেৱতা আছিল। ভাৰতত স্বৰ্গবাসীসকল আছিল যেতিয়া আৰু কোনো ধৰ্ম নাছিল। এটাই ধৰ্ম আছিল। ‘স্বৰ্গ’, ‘বৈকুণ্ঠ’, ‘বহিস্ত’, ‘হেভেন’ - এই সকলোবোৰ এই ভাৰতৰ নাম আছিল। ভাৰত পবিত্ৰ আৰু প্ৰাচীন চহকী আছিল। এতিয়াতো ভাৰত কঙাল কিয়নো এতিয়া কলিযুগ। তোমালোকে জানা যে আমি অন্ধকাৰত আছোঁ। যেতিয়া স্বৰ্গত আছিলোঁ তেতিয়া আলোকত আছিলোঁ। স্বৰ্গৰ সম্ৰাজ্ঞী, সম্ৰাট শ্ৰীলক্ষ্মী-নাৰায়ণ আছিল। সেইখনক সুখধাম বুলি কোৱা হয়। পিতাৰ পৰাহে তোমালোকে স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ ল'ব লাগে, যাক জীৱনমুক্তি বুলি কোৱা হয়। এতিয়াতো সকলো জীৱন বন্ধনত আছে। বিশেষকৈ ভাৰত আৰু সাধাৰণভাৱে বাকী গোটেই সৃষ্টি ৰাৱণৰ কাৰাগাৰত, শোকৰ বাগিচাত আছে। এনেকুৱা নহয় যে ৰাৱণ কেৱল লংকাত আছিল আৰু ৰাম ভাৰতত আছিল, তেওঁ আহি সীতাক হৰণ কৰিলে। এই সকলোবোৰ হৈছে মনে সজা কথা। গীতা হৈছে মুখ্য, সকলো শাস্ত্ৰৰ ভিতৰত শিৰোমণি শ্ৰীমত অৰ্থাৎ ভগৱানে ভাৰতত শুনোৱা। মনুষ্যইতো কাৰো সংগতি কৰিব নোৱাৰে। সত্যযুগত আছিল জীৱনমুক্ত দেৱী-দেৱতাসকল, যিসকলে এই উত্তৰাধিকাৰ কলিযুগৰ অন্তত পাইছিল। ভাৰতবাসীয়ে এইটো গমেই নাপায়, কোনো শাস্ত্ৰতো নাই। শাস্ত্ৰত আছে ভক্তি মার্গৰ জ্ঞান। সংগতি মার্গৰ জ্ঞান মনুষ্য মাত্ৰৰ একেবাৰেই নাই। সকলো ভক্তি শিকাওঁতা। ক'ব শাস্ত্ৰ পঢ়া, দান-পুণ্য কৰা। এই ভক্তি দ্বাপৰৰ পৰা চলি আহে। সত্যযুগ আৰু ত্ৰেতাতে হৈছে জ্ঞানৰ প্ৰালম্ব। এনেকুৱা নহয় যে তাতো জ্ঞান চলি আহি থাকে। এয়া যি উত্তৰাধিকাৰ ভাৰতৰ আছিল সেয়া পিতাৰ পৰা সংগমযুগতহে পাইছিল যি পুনৰ এতিয়া তোমালোকে প্ৰাপ্ত কৰি আছা। ভাৰতবাসী যেতিয়া নৰকবাসী বেহদৰ (অসীমৰ) দুখী হৈ যায় তেতিয়া আহ্বান কৰে - হে পতিত-পাৱন দুখহৰ্তা সুখকৰ্তা। কাৰ? সকলোৰে কিয়নো ভাৰত বিশেষভাৱে আৰু সাধাৰণভাৱে বাকী গোটেই সৃষ্টিত সকলোৰে ৫টা বিকাৰ আছে। পিতা হৈছে পতিত-পাৱন। পিতাই কয় - মই কল্পই কল্পই, কল্পৰ সংগমত আহোঁ। সকলোৰে সংগতি দাতা হওঁ। অহল্যাসকল, গণিকাসকল আৰু যিসকল গুৰুলোক আছে তেওঁলোক সকলোকে উদ্ধাৰ ময়েই কৰিবলগীয়া হয় কিয়নো এইখনতো ময়েই পতিত সৃষ্টি। পাৱন সৃষ্টি সত্যযুগক কোৱা হয়। ভাৰতত এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজত্ব আছিল। ভাৰতবাসীয়ে এইটো নাজানে যে এওঁলোক স্বৰ্গৰ মালিক আছিল। পতিত খণ্ড মানে মিছা খণ্ড, পাৱন খণ্ড মানে সঁচা খণ্ড। ভাৰত পাৱন খণ্ড আছিল, এই ভাৰত হৈছে অবিনাশী খণ্ড, যাৰ কেতিয়াও বিনাশ নহয়। যেতিয়া এওঁলোকৰ (লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ) ৰাজত্ব আছিল তেতিয়া অন্য কোনো খণ্ড নাছিল। সেই সকলোবোৰ পাছত আহে। মনুষ্যইতো কল্প লাখ লাখ বছৰ বুলি লিখি দিছে। পিতাই কয় - কল্পৰ আয়ুস ৫ হাজাৰ

বছৰ। তেওঁলোকে আকৌ কৈ দিয়ে মনুষ্যই ৪৪ লাখ জন্ম লয়। মনুষ্যক কুকুৰ, মেকুৰী, গাধ আদি সকলো বনাই দিছে। কিন্তু কুকুৰ, মেকুৰীৰ জন্ম বেলেগ, ৪৪ লাখ বিভিন্নতা আছে। মনুষ্যৰ বিভিন্নতাতো এটাই। তেওঁলোকৰে ৪৪ জন্ম হয়। পিতাই কয় - ভাৰতবাসীয়ে নিজৰ ধৰ্মক নাটকৰ (ড্ৰামাৰ) পৰিকল্পনা অনুসৰি পাহৰি গৈছে। কলিয়ুগৰ অন্তত একেবাৰে পতিত হৈ গৈছে। পুনৰ পিতা সংগমত আহি পাবল কৰি তোলে, এইখনক কোৱা হয় দুখধাম পুনৰ ভাৰত সুখধাম হ'ব। পিতাই কয় - হে সন্তানসকল, তোমালোক ভাৰতবাসী, স্বৰ্গবাসী আছিল। পুনৰ তোমালোক ৪৪ জন্মৰ চিৰি নামা। সত্বেৰ পৰা ৰজো-তমোত নিশ্চয় আহিব লাগে। তোমালোক দেৱতাসকলৰ নিচিনা ধনৱান সৰ্বদা সুখী, সৰ্বদা স্বাস্থ্যৱান, ধনৱান কোনো নহয়। ভাৰত কিমান চহকী আছিল, হীৰা-মুকুতাতো পাথৰ সদৃশ আছিল। দুটা যুগৰ পাছত ভক্তিমাৰ্গত ইমান ডাঙৰ ডাঙৰ মন্দিৰ নিৰ্মাণ কৰে। সেয়াও কিমান শ্ৰেষ্ঠ মন্দিৰ নিৰ্মাণ কৰিলে। সোমনাথৰ মন্দিৰ আটাইতকৈ ডাঙৰ আছিল। কেৱল এটা মন্দিৰেতো নাথাকিব নহয় জানো। অন্যান্য ৰজাসকলৰো মন্দিৰ আছিল। কিমান লুটি লৈ গৈছে। পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক সোঁৱৰাই দিয়ে। তোমালোকক কিমান চহকী কৰি তুলিছিলোঁ। তোমালোক সৰ্বগুণ সম্পন্ন, ১৬ কলা সম্পন্ন আছিল। যেনেকুৱা মহাৰজা-মহাৰাণী। তেওঁলোকক ভগৱান-ভগৱতী বুলিও ক'ব পাৰি। কিন্তু পিতাই বুজাইছে - ভগৱান এজন, তেওঁ পিতা হয়। কেৱল ঈশ্বৰ বা প্ৰভু বুলি ক'লেও স্মৃতিলৈ নাহে যে তেওঁ সকলো আত্মাৰে পিতা। পিতাই বহি কাহিনী শুনায়ে। এয়া তোমালোকৰ বহুত জন্মৰো অন্তৰ জন্ম। এজনৰ কথা নহয়, কোনো যুদ্ধক্ষেত্ৰ আদিও নাই। ভাৰতবাসীয়ে এইটো পাহৰি গৈছে যে তেওঁলোকৰ ৰাজত্ব আছিল। সত্যযুগৰ আয়ুস দীঘলীয়া কৰি দিয়াৰ কাৰণে বহুত দূৰলৈ লৈ গ'ল। পিতা আহি বুজায়- মনুষ্যক ভগৱান বুলি ক'ব নোৱাৰি। মনুষ্যই কাৰো সংগতি কৰিব নোৱাৰে। প্ৰবাদ আছে - সকলোৰে সংগতি দাতা, পতিতসকলৰ পাবল কৰ্তা এজনেই। এজনে সঁচা বাবা যি সঁচাখণ্ড স্থাপন কৰোঁতা হয়। পূজাও কৰে কিন্তু ভক্তি মাৰ্গত তোমালোকে যাক পূজা কৰি আহিছা, এজনৰো জীৱন বৃত্তান্ত নাজানে সেয়েহে পিতাই বুজায়, তোমালোকে শিৱজয়ন্তীতো পালন কৰা নহয় জানো। পিতা হৈছে নতুন সৃষ্টিৰ ৰচয়িতা, স্বৰ্গীয় ঈশ্বৰ পিতা (হেভেনলী গড ফাদাৰ)। বেহদৰ সুখ দিওঁতা। সত্যযুগত বহুত সুখ আছিল। সেয়া কেনেকৈ আৰু কোনে স্থাপন কৰিলে? এই পিতাইহে বহি বুজায়। নৰকবাসীসকলক আহি স্বৰ্গবাসী কৰি তোলা বা ব্ৰহ্মচাৰীসকলক শ্ৰেষ্ঠাচাৰী দেৱতা কৰি তোলা, এয়াতো পিতাৰহে কাম। পিতাই কয় - মই তোমালোক সন্তানসকলক পাবল কৰি তোলা। তোমালোক স্বৰ্গৰ মালিক হোৱা। তোমালোকক পতিত কোনে কৰে? এই ৰাৱণে। মনুষ্যই কৈ দিয়ে দুখো ঈশ্বৰেই দিয়ে। পিতাই কয় - মইতো সকলোকে ইমান সুখ দিওঁ যে পাছত আধাৰকল্প তোমালোকে পিতাক স্মৰণ কৰিবলগীয়া নহয়। পুনৰ যেতিয়া ৰাৱণ ৰাজ্য হয় তেতিয়া সকলোকে পূজা কৰিবলৈ লাগি যায়। এয়া হৈছে তোমালোকৰ বহুত জন্মৰ অন্তিমৰো অন্তৰ জন্ম। কয় - বাবা আমি কিমান জন্ম ল'লো? বাবাই কয় - মৰমৰ ভাৰতবাসীসকল, হে আত্মাসকল, এতিয়া তোমালোকক বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ দিওঁ। সন্তানসকল, তোমালোকে ৪৪ জন্ম লৈছা। এতিয়া তোমালোকে ২১ জন্মৰ কাৰণে পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ ল'বলৈ আহিছা। সকলোৱেতো একেলগে নাহিব। তোমালোকেই সত্যযুগৰ সূৰ্যবংশী পদ পুনৰ লোৱা অৰ্থাৎ সঁচা সত্য বাবাৰ পৰা সত্য নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হোৱাৰ জ্ঞান শুনা। এয়া হৈছে জ্ঞান, সেয়া হৈছে ভক্তি। শাস্ত্ৰ আদি সকলোবোৰ হৈছে ভক্তি মাৰ্গৰ কাৰণে। সেয়া জ্ঞান মাৰ্গৰ নহয়। এয়া হৈছে আধ্যাত্মিক আত্মিক জ্ঞান। সৰ্বোচ্চ আত্মাই বহি জ্ঞান দিয়ে। সন্তানসকলেই দেহী-অভিমানী হ'ব লাগে। নিজক আত্মা বুলি নিশ্চয় কৰি মামেকম স্মৰণ কৰা। পিতাই বহি বুজায় - আত্মাতেই ভাল বা বেয়া সংস্কাৰ থাকে, সেই অনুসৰিয়ে মনুষ্যই ভাল বা বেয়া জন্ম পায়। পিতাই বহি বুজায় এওঁলোক যি পাবল আছিল, অন্তিম জন্মত পতিত হ'ল, ততত্বম্ (তোমালোকৰ ক্ষেত্ৰতো একে)। মই পিতা এই পুৰণি ৰাৱণৰ সৃষ্টিত, পতিত সৃষ্টিত আহিবলগীয়া হয়। আহিবও তেওঁৰ শৰীৰত লাগে যি পুনৰ প্ৰথম নশ্বৰত যাব লাগে। সূৰ্যবংশীয়েহে পূৰ্বা ৪৪ জন্ম লয়। এয়া হৈছে ব্ৰহ্মা আৰু ব্ৰহ্মাবংশী ব্ৰাহ্মণ। পিতাইতো নিতৌ বুজায়। পাথৰবুদ্ধিক পাৰসবুদ্ধি কৰি তোলাতো কোনো মাহীৰ ঘৰ (ইমান উজু) নহয়। হে আত্মাসকল, এতিয়া দেহী-অভিমানী হোৱা। হে আত্মাসকল, এজন পিতাক স্মৰণ কৰা আৰু দেহৰ সম্বন্ধ ত্যাগ কৰা। মৰিবতো

সকলোৱে লাগিব। সকলোৰে বানপ্ৰস্থ অৱস্থা। এজন সৎগুৰু অবিহনে সকলোৰে সৎগতি দাতা কোনো হ'ব নোৱাৰে। পিতাই কয় - হে ভাৰতবাসী সন্তানসকল, তোমালোক পোন-প্ৰথমে মোৰ পৰা বিচ্ছিন্ন হৈছা। গায়ন কৰা হয় - আত্মা-পৰমাত্মা বিচ্ছিন্ন হৈ থাকিল বহুকাল..... পোন-প্ৰথমে তোমালোক ভাৰতবাসী দেৱী-দেৱতা ধৰ্মাৱলম্বীসকল আহিছা। অন্য ধৰ্মাৱলম্বীসকলৰ কম জন্ম হয়। গোটেই চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে সেয়া পিতাই বহি বুজায়। যিয়ে ধাৰণ কৰাব নোৱাৰে, তেওঁলোকৰ কাৰণেও বহুত সহজ। আত্মাসকলে ধাৰণ কৰে, পুণ্য আত্মা, পাপ আত্মা হয় নহয় জানো। তোমালোকৰ এইটো ৪৪তম অস্তিম জন্ম। তোমালোক সকলো বানপ্ৰস্থ অৱস্থাত আছা। বানপ্ৰস্থ অৱস্থাৰ লোকসকলে গুৰুৰ শৰণ লয় মন্ত্ৰ ল'বৰ কাৰণে। তোমালোকেতো এতিয়া দেহধাৰী গুৰুৰ শৰণ লোৱাৰ দৰকাৰ নাই। তোমালোক সকলোৰে মই পিতা, শিক্ষক, গুৰু হওঁ। মোক কয়ো - হে পতিত-পাৰন শিৱবাবা। এতিয়া স্মৃতি উদয় হৈছে। সকলো আত্মাৰ পিতা হয়, আত্মা সত্য হয়, চৈতন্য হয় কিয়নো অমৰ হয়। সকলো আত্মাতেই ভূমিকা নিহিত হৈ আছে। পিতাও সত্য চৈতন্য হয়। তেওঁ মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজৰূপ হোৱাৰ কাৰণে কয় - মই গোটেই বৃক্ষৰ আদি-মধ্য-অন্তক জানো সেইবাবে মোক জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ বুলি কোৱা হয়। তোমালোকৰো গোটেই জ্ঞান আছে। বীজৰ পৰা বৃক্ষ কেনেকৈ ওলায়। বৃক্ষৰ বৃদ্ধি হওঁতে সময় লাগে নহয় জানো। পিতাই কয় - মই বীজৰূপ হওঁ, অস্তিমত গোটেই বৃক্ষৰ জৰ্জৰিত অৱস্থা হৈ যায়। এতিয়া চোৱা দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ আধাৰেই নাই। প্ৰায়ঃ লোপ হৈ গ'ল। যেতিয়া দেৱতা ধৰ্ম লুপ্ত হৈ যায় তেতিয়া পিতা আহিবলগীয়া হয় - এটা ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰি বাকী সকলো বিনাশ কৰাই দিয়ে। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা পিতাই আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰাই আছে। এয়াও গোটেই নাটক ৰচি থোৱা আছে। ইয়াৰ অন্ত নহয়। পিতা আহেই অস্তিমত। যেতিয়া সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান শুনাবলগীয়া হয় তেন্তে নিশ্চয় সংগমতে আহিব। তোমালোকৰ এজনেই পিতা। আত্মাসকল সকলো ভাই ভাই হয়, মূলবতনত থাকোঁতা। সেই এজন পিতাক সকলোৱে স্মৰণ কৰে। দুখত স্মৰণ সকলোৱে কৰে..... ৰাৰণ ৰাজ্যত দুখ আছে নহয় জানো। ইয়াত স্মৰণ কৰে গতিকে পিতা সকলোৰে সৎগতি দাতা এজনেই। তেওঁৰহে মহিমা আছে। পিতা যদি নাহে তেন্তে ভাৰতক স্বৰ্গ কোনে কৰি তুলিব! ইছলামী আদি যিসকল আছে সকলো এই সময়ত তমোপ্ৰধান। সকলোৱে পুনৰ্জন্মতো নিশ্চয় ল'ব লাগে। এতিয়া পুনৰ্জন্ম নৰকত পোৱা যায়। এনেকুৱা নহয় যে স্বৰ্গলৈ গুচি যায়। যেনেকৈ হিন্দু লোকসকলে কয় - স্বৰ্গবাসী হ'ল, তেন্তে নিশ্চয় নৰকত আছিল নহয় জানো। এতিয়া স্বৰ্গলৈ গ'ল। তোমালোকৰ মুখত গোলাপ। স্বৰ্গবাসী হ'ল তেন্তে আকৌ নৰকৰ আসুৰিক বৈভৱ তোমালোকে তেওঁক (মৃতকক) কিয় খুউৱা! বংগত মাছ আদিও খুৱায়। হেৰ', তেওঁ এই সকলোবোৰ খোৱাৰ দৰকাৰেই বা কি! কয় - অমুক সিপাৰে নিৰ্বাণত গ'ল, পিতাই কয় - এই সকলোবোৰ মনে সজা কথা। উভতি কোনেও যাব নোৱাৰে। যিহেতু প্ৰথম নম্বৰসকলেই ৪৪ জন্ম ল'বলগীয়া হয়।

পিতাই বুজায় - ইয়াত কোনো কষ্ট নাই। ভক্তি মাৰ্গত কিমান কষ্ট। ৰাম ৰাম জপ কৰিলেই শিহৰিত হৈ যায়। সেই সকলোবোৰ হৈছে ভক্তি মাৰ্গ। এই সূৰ্য-চন্দ্ৰকো তোমালোকে জানা যে পোহৰ দিওঁতা হয়। এয়া কোনো দেৱতা হয় জানো। বাস্তৱত জ্ঞান সূৰ্য, জ্ঞান চন্দ্ৰমা আৰু জ্ঞান তৰা হয়। তেওঁলোকৰ মহিমা আছে। তেওঁলোকে আকৌ কৈ দিয়ে সূৰ্য দেৱতায়ৈ নমঃ। সূৰ্যক দেৱতা বুলি বুজি পানী দিয়ে। গতিকে পিতাই বুজায় এই সকলোবোৰ হৈছে ভক্তি মাৰ্গ, যি পুনৰ হ'ব। প্ৰথমে হয় অব্যভিচাৰী ভক্তি একমাত্ৰ শিৱবাবাৰ, তাৰপাছত দেৱতাসকলৰ, তাৰপাছত অৱনমিত হৈ হৈ এতিয়াতো চোৱা তিনিআলিত মাটিৰ দীপক জ্বলাই, তেল আদি দি তাৰো পূজা কৰে। তস্বৰো পূজা কৰে। মনুষ্যৰ চিত্ৰও তৈয়াৰ কৰি পূজা কৰে। এতিয়া ইয়াৰপৰা প্ৰাপ্তিতো একোৱেই নহয়, এই কথাবোৰ তোমালোক সন্তানসকলেহে বুজি পোৱা। ভাল বাৰু।

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ

আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) আত্মাৰ পৰা বেয়া সংস্কাৰ আঁতৰাবৰ কাৰণে দেহী-অভিমানী হৈ থকাৰ অভ্যাস কৰিব লাগে। এয়া অন্তিম ৪৪তম জন্ম, বানপ্ৰস্থ অৱস্থা সেইবাবে পুণ্য আত্মা হ'বলৈ পৰিশ্ৰম কৰিব লাগে।

(2) দেহৰ সকলো সম্বন্ধ ত্যাগ কৰি এজন পিতাক আৰু ৰাজ্য-ভাগ্যক স্মৰণ কৰিব লাগে, বীজ আৰু বৃক্ষৰ জ্ঞান স্মৰণ কৰি সদায় হৰ্ষিত হৈ থাকিব লাগে।

বৰদান: বিশ্ব পৰিৱৰ্তনৰ শ্ৰেষ্ঠ কাৰ্যৰ দায়িত্ব পালন কৰি 'ডবল লাইট' হৈ থাকোঁতা আধাৰমূৰ্ত হোৱা

যিসকল আধাৰমূৰ্ত হয় তেওঁলোকৰ ওপৰতেই গোটেই দায়িত্ব থাকে। এতিয়া তোমালোক যিটো ৰূপেৰে, য'তেই খোজ দিবা তেনেকৈ অনেক আত্মাই তোমালোকক অনুসৰণ কৰিব, এয়াই দায়িত্ব। কিন্তু এইটো দায়িত্বই অৱস্থা গঢ়ি তোলাত বহুত সহায় কৰে কিয়নো ইয়াৰ দ্বাৰা অনেক আত্মাৰ আশীৰ্বাদ প্ৰাপ্ত হয়, যাৰ কাৰণে দায়িত্ব লঘু হৈ পৰে, এইটো দায়িত্ব ক্লান্তি দূৰ কৰোঁতা হয়।

শ্লোগান: অন্তৰ আৰু মগজ দুয়োটাৰে সমতা ৰাখি সেৱা কৰিলে সফলতা প্ৰাপ্ত হয়।

!! ওঁম শান্তি !!